



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

48. De Aquitaniæ duce, qui schismatis author, à D. Bernardo rogatus & monitus, nec acquiescens, tandem à D. Bernardo peracta sacrificij consecratione, in præsentia S. Eucharistiæ acrioribus verbis & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

descendentem. Cum autem post confessionem sacramenta sacerdos perciperet, visus in spiritu Dominum in anima illius percipere, eamque mirabili splendore illustrari, si indignè sumeret, Dominum cum indignatione recedere. Porro autem tunc quando in templo non erat, sed in cella, operis ex more oculis velamine caecorabat, Christo ad prolationem sacramentorum in altare descendente, illa miraculose mutata, sentiebat aduentum eius. Deinde quando Vnctionis extreme sacramentum praesente aegroti percipiebant, illa Christus cum sanctorum multitudine adesse sentiebat, aegrotumque illum misericorditer confortantem, daemones expellentem, animam regnantem, seque, dum membra eius vngentem, quasi in lumine per totum corpus eius descendentem.

Ex lib. 2. cap. 6. vite S. Bernardi, de Aquitania, qui schismatis auctor à D. Bernardo rogatus, non acquiescens, tandem à D. Bernardo in ecclesia sacrificij consecratione, in praesentia S. Bernardi, resistit acrioribus verbis & comminationibus pellatus epilepsia diuinitus corripitur, & postquam quiescens sibi restituitur.

CAP. L.

Aquitaniae Dux, schismatis erat defensor & auctor, adeò ut quicumque susceperant nomen Petri Leonis non subscribebant, per

CRAN
 ft conf
 eret, v
 illius p
 illustr
 cum m
 autem
 sed in
 ine cat
 sacror
 la mir
 us. De
 mentur
 illa Chr
 esse sen
 liter con
 animam
 is vnger
 as eius
 Aquitan
 o rogat
 Bernar
 semia S.
 inationi
 tur, &
 erat def
 que susce
 bant, pe
 gior

tionibus expositi, alij damnis, alij proscriptio-
 nibus multarentur, alij è sedibus proprijs pul-
 si, exfulare compelleretur. Huius Ducis assen-
 su quidam Gerardus Burdegalem occupat
 Archiepiscopatum, & simul Engolismensem
 detinet Ecclesiam. Mittit igitur Innocentius
 Papa Abbatem Clareuallensem, & Iossenum
 Episcopum Suesionensem, utram ipsam Ger-
 hardum, quàm prædictum Ducem conueni-
 rent. At ille iam eodem Principe persuaso
 impudenter in Ecclesiam Catholicam, à qua
 se præcidebat, conuicia iaculari, pollicitam
 prius Innocentio subterfugere obedientiam:
 Anacletum suum electum dignius, & qui-
 cunque non obedirent, erroneos & acepha-
 los prædicare. Vnde factum est, ut animati &
 armati in insaniam clerici, publicè ex ea die
 persecutionem Catholicis intentarent. Prius
 tamen, quàm sic eorum propalata fuisset, &
 obfirmata perfidia, obtulerat Abbas sanctus
 in eorum Ecclesia sacrificium DEO. Post
 cuius discessum Decanus eiusdem Ecclesiæ al-
 tare, in quo diuina mysteria, celebrârat, impiè
 quidem, sed non impunè confregit. Siqui-
 dem post breue tempus percussus à Deo, cum
 animam exhalaret, domum in qua morieba-
 tur, plenam vidit dæmonibus, & se dæmo-
 nio iugulari clamitans, cultellum à circum-
 stantibus postulabat, quem immergeret gut-
 ture, ut extracto dæmone viueret. Sed diabo-

lus, cui datus erat, eum inter hæc verba extra
 xit, & pestilentem animam in infernum ecess
 merfit. Archipresbyter quoq; qui Petri expla
 foris Pictaensis Ecclesie synodum de caru
 ciabat, coram ipsis, quos ad conuentum
 dia inuirabat, à diabolo correptus est. Sacerat
 in alios multos, qui in schismate feruent
 exstiterat, manus diuina manifestum ex
 rat vltionem. Propter hæc & alia cuius
 ante homines confundi coeperat. Gerth
 & timens opponi sibi, quæ negari non
 rant, conuentus publicos euadebat. Sign
 tum est interim comiti per viros illu
 ad eum securius audebant accedere. qu
 bas Clareualensis, & Episcopus Carnon
 alijque Episcopi & religiosi viri colloq
 eius expeterent, quorum erat studium
 cum de pace Ecclesie, & de malo remoc
 tractarent. Persuasumq; est illi, ne tam
 virorum deuitaret colloquium, quia
 fieri, vt communicato cum eis consilio
 cile esset, quod modò putabatur diffi
 quod videbatur impossibile, repentint
 uentu possibile redderetur. Itaque apud
 nacum hinc & inde conueniunt, & in
 de diuisione Ecclesie, & de scissura ob
 tione, quæ infra Alpes in sola Aquitania
 si nebula corruptela confederat, mult
 dis & rationibus à seruis DEI comiti
 tum est, quòd Ecclesia vna est, & qu

extra eam est, quasi extra arcam iudicio DEI
 necesse est interire & dilui. Adducta quoque
 xēpla Darhan & Abyron, (Num. 16. e. f.) quos
 schismatis terra viuos absorbit, nec tan-
 malo vindictā Dei aliquando defuisse mon-
 stratum. His auditis Comes ex parte sano vsus
 onfilio, respondit se in obedientiam Innocē-
 ij Pape posse dare consensum, sed in restitu-
 onem Episcoporum, quos de sedibus suis ex-
 ulerat, nulla ratione induci, quoniam impla-
 abilitate eum offenderant: & iurauerat se eo-
 rum pacem nullo tempore suscepturum. Diu
 er internuncios protractus est sermo, & dum
 icillim verbis se mutuò occupant, vir DEI
 fficaciora arma corripicns, ad altare sanctum
 blaturus & supplicaturus accedit. Intraue-
 ant Ecclesiam, quibus licebat diuinis inter-
 ste mysterijs, comes sustinebat pro foribus.
 eractis igitur consecrationibus, & pace data
 & defusa in populum, homo Dei iam non se
 gens vt hominem, corpus Domini super pa-
 enam ponit, & secum tollit, atque ignea fa-
 e, & flammeis oculis non supplicans, sed mi-
 ax foras egreditur, & verbis terribilibus ag-
 reditur ducē: Rogauimus te, inquit, & spre-
 sti nos. Supplicauit tibi in altero, quem iam
 cum habuimus conuentu seruorum Dei, an-
 te adunata multitudo, contempsisti. Ecce,
 te processit filius virginis, qui est caput &
 omnis Ecclesie, quem tu persequeris. Ad-

est iudex tuus, in cuius nomine omne
 curuatur, caelestium, terrestrium & infer-
 rum. Adest iudex tuus, in cuius manus illa
 anima deueniret. Nunquid & ipsum spes
 Nunquid & ipsum sicut seruos eius con-
 nes? Lachrymabantur vniuersi qui aderant
 orationibus intenti praestolabantur exitum
 & omnium suspensa expectatio, nescio
 diuinum caelitus fieri expectabat. Videns
 mes Abbatem in spiritu vehementi pro-
 dentem, & sacratissimum Domini corpore
 rentem in manibus, expauit & dirigitur
 brisq; tremebundis meru & dissolutis, con-
 mens solo prouoluitur. Eleuatus à millibus
 rursus in faciem ruit, nec quippiam aliter
 quens aut intendens in aliquo saluus per-
 bam defluentibus cum profundis effluuiis
 tibus epilecticus videbatur. Tum vir
 eum propius accedit, & pede pulsans acco-
 surgere iubet, & stare supra pedes, & Deo
 re sententiam, Praesens est, inquit, Pictus
 Episcopus, quem ab Ecclesia sua expulsum
 de & reconciliare ei, & in osculo sancto
 cum eo iungito foedera, & ipse ad sedem
 eum reducito: & satisfaciens Deo, reddo
 contumelia gloriam, & in vniuerso populo
 tu suo diuisos & discordes ad charitatem
 ca vnitatem. Subdere Innocentio Papa, qui
 ut ei vniuersa obedit Ecclesia, tu quoque
 cto à Deo tanto pare Pontifici. Audient

comes, autoritate Spiritus sancti, & sanctorum sacramentorum presentia victus, nec audebat respondere, nec poterat: sed statim occurrit, & in pacis osculo recepit Episcopum, & eadem, qua eum adiurauerat manu, cum totius exultatione ciuitatis ad propriam sedem reduxit. Sed & deinceps Abbas cum comite iam familiarius & suauius loquens, paternè eum monuit, ne ad tam impios & tam temerarios ausus vltra exurgeret, ne Dei patientiam in tantis irritaret flagitiis, ne pacem factam in aliquo violaret.

De Iudæis qui in oppido Derkendorff, apud Danubiū sito, anno 1337. Venerab. Sacramentum in fornacem ignis posuere, & incude postea malleis percussere, integrum tamen ac illæsum permansit. Ex eiusdem Chronicis Traiectensibus, vi supra.

CAP. XLIX.

Calamitosa gens Hebræorum in oppido Bonarię, nomine Derkendorff, sito in litore Danubij, maiestatem Iesu Christi in diuinissimo Sacramento mirum in modum contempsit, & religionem nostram illusit, id post varias punctiones in fornace ignis posuerunt, illæsum tamen ab igni mansit, in incude quoque malleis percusserunt. Quare (diuino nutu) cognita, præfectus oppidi Hartmannus de Degenperg, cum ciuibus oppidi, Iudæorum domus inuaserunt, non sexui, non ætati parcetes, veritate cognita, debitis pœnis afflixerunt,